

Gergely Oszkárné Gyermekével

Ez az anyuka a két gyerekkel, ez ugyanakkor készült, mint a másik kép az öcsémmel. Tulajdonképpen a gyerekkorom az életem egyetlen jó korszaka volt. Nagyon szép gyermekkorom volt, mert mindent megkaptam, de nem úgy, hogy anyagilag, mert nagyon okosak voltak a szüleim. Soha nem tudtam azt, hogy mi nagyon jómódúak vagyunk, mert az soha nem lett mondva. Mindent tanulhattunk, amit akartunk, és amit nem akartunk. Minden koncert, minden színház, minden volt. Amikor én azt mondtam, hogy szeretnék még angolul is tanulni a francia és a német mellett, akkor az természetes volt, de én nem tudtam, hogy e mögött nagyon van. És amikor férjhez mentem, és az apuka mondta, hogy én mi mindent kapok, akkor én azt mondtam: 'Apukám, egy életre eladósodsz miattam.' Szóval annyira nem volt fogalmam sem az életről s a mi életünkről. Imádtam az apámat, és rettentő jó is volt a kapcsolatunk. Amikor férjhez mentem, és a rengeteg vendég ott volt a lakásban, akkor apuka és én kivonultunk a fürdőszobába, és sírtunk, és mondtam neki, hogy ne engedjen engem el, mert én velük szeretnék maradni. Úgyhogy tulajdonképpen retrospektíve, ha visszanézek rá, azóta nem voltam önfeledt, és azóta nem voltam úgynevezett boldog, amióta otthonról elkerültem. Persze ebben benne volt a rettentő sok naivitás, a dolgok tudomásul nem vétele és nagyon fiatal koromban a tapasztalatok teljes hiánya.